

Че съдеше и плѣте чорапы
Прн това ош' и сламены кápы,
И нихнѣ-тѣ рожевъ ахъ! едінѣ
У пастырско облѣкло ахъ! сына,
Гдѣ то крайней лежеше ахъ! бѣленѣ
Рѣце камъ тѣхъ прѣжаše умбренъ.
Родители като го познѣхъ
На грѣды мѹ авїе поднѣхъ.

,Ахъ! сѣровый и каменый сыне!
,Чадо наше и мило едінѣ!
,Какъ си можелъ назѣ да оставиши
,И у таквазъ жалость да поставиши?
,Да съ отъргнешь отъ нашъ-тѣ милость
,И прѣдадешь въ таквазъ скорбь и гнѣлость
,Что тѣкъ тражиши, и что тѣка чиниши?
,Зачто гинешь и така са кинешь?“

,Тази краснѣ до тамъ ѹ' обожаўамъ
,Докъ въ менъ дѣша пѣхти оживлѣвамъ,
,Съ конѣ стѣ ми дѣшъ раздражили
,И у мене сърдце распалѣли.“

Докъ Форнози тѣй изхоротѣка,
И тѣхны колѣна изцѣлѣва
,„Опростите“ рече Аделайда
„Зачто то е вѣче слава файды.
„Да съмъ съ нѣкой счастїе знаѣла,
„Кой е онъ? и что е? познѣла,
„Одакно выхъ казѣ извѣстїла
„И отъ тѣзи скробы утѣшила.“